

n° 93 desembre 08-gener 09 - donatiu 1,50 euros

Editorial	pàg 3	Sindical	pàg 6-8
Pàgines centrals	pàg 9-12	TMB: conveni i expedients	
Gaza		Damm: lluita per un acomiadament	
Entrevista a Fayez Elemari des de Gaza		Privatització de l'agua. L'or blau	pàg 13-18
Política	pàg 4-5	Internacional:	pàg 15-20
Automoció: ¿rescat?		Veneçuela, Turquia	
Per la llibertat d'expressió: judici a dos companys/es de LI		Suplement: Crisi i lluita	

The Blueberry Nights,
del director Won Kar-Wai.

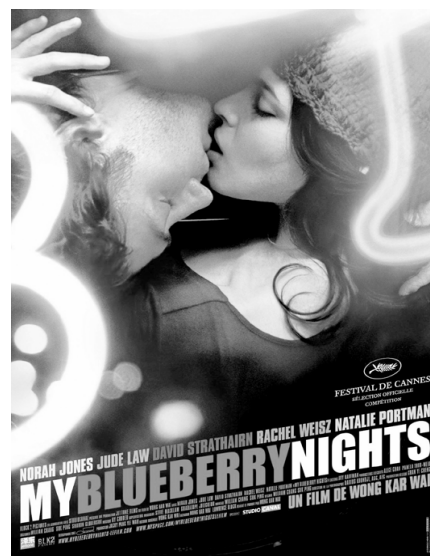
Per enfrontar l'onada de fred que ens està castigant des de fa dies: una onada d'escalfor visual i auditiva. Res de trencar-se el cap amb pensaments profunds, mirar i escoltar, només (i no és poc).

Si ja va veure en el seu moment «Deseando amar», la pel·lícula que va donar a conèixer Won Kar-Wai, doncs ja sabeu què aneu a veure: la mateixa història però ara filmada als Estats Units, un canvi d'escenari, d'actors i de música, però per a explicar el mateix, per parlar de l'amor, de com les persones patim i fem patir quan vivim una història d'amor.

Simple: una jove –Elizabeth- viatja per Nordamèrica a la recerca del veritable amor i pel camí es troba amb diferents personatges que l'ajuden en la seva recerca. Però ben presentat: aquest camí és el paisatge urbà de Nova York i la llegendària Ruta 66.

Drama romàntic és l'etiqueta que podeu llegir a les cartelleres, però hi ha moltes maneres de servir el mateix tema, i Won Kar-Wai li fa un embolcall magnífic a d'allò que ja sabem tots sobre les penes d'amor. Les imatges superen les paraules.

El repartiment d'actors és una aposta forta, de més a menys coneguts: Jude Law, Natalie Portman, Rachel Weisz i David Strathairn. Als quals afegim el personatge que serveix de nexa entre les cinc històries d'amor que apareixen: la cantant Norah Jones que fa d'actriu per primer cop (sí, la Norah Jones de l'àlbum «Come away with me» que va vendre 20 milions de còpies el 2003!).

Per sobre de les estudiades i treballades imatges destaca, sens dubte, la banda sonora, que podríem escoltar una i altra vegada i mai no en tindriem prou.

Per tant, poca trama i molta bellesa per als sentits de la vista i l'oïda. Un regal per al canvi d'any. Abstenir-se el anti-romàntics.

Dotze regles infalibles per redactar notícies sobre l'Orient Mitjà en els grans mitjans de comunicació

1) A l'Orient Mitjà sempre són els àrabs qui ataca primer, i sempre és Israel qui es defensa. Aquesta defensa es diu «represàlia».

2) Ni àrabs, ni palestins, ni libanesos tenen dret a matar civils. Això s'anomena «terrorisme».

3) Israel té dret a matar civils. Això es diu «legítima defensa».

4) Quan Israel mata civils en massa, les potències occidentals demanen que ho faci amb més mesura. Això es diu «reacció de la comunitat internacional».

5) Ni palestins ni libanesos tenen dret a capturar soldats israelians dins d'instal·lacions militars amb sentinelles i llocs de combat. Això s'ha d'anomenar «segrest de persones indefenses».

6) Israel té dret a segrestar a qualsevol hora i en qualsevol lloc tots els palestins i libanesos que li vingui de gust. La seva xifra actual ronda els 10.000; 300 dels quals són infants i 1.000, dones. No cal cap prova de culpabilitat. Israel té dret a mantenir segrestats presos indefinidament, encara que siguin autoritats democràticament escollides pels palestins. Això s'anomena «empresonament de terroristes».

7) Quan s'esmenta la paraula «Hezbollah», és obligatori afegir a la mateixa frase «amb el suport i finançament de Síria i Iran».

8) Quan s'esmenta «Israel», està terminantment prohibit afegir-hi: «amb el suport i finançament dels EUA». Això podria fer l'efecte que el conflicte és desigual i que l'existència d'Israel no corre perill.

9) En informacions sobre Israel, cal evitar sempre que apareguin les següents locucions: «territoris ocupats», «resolucions de l'ONU», «violacions dels drets humans» i «Convenció de Ginebra».

10) Els palestins, com els libanesos, són sempre «covards» que s'amaguen entre una població civil que «no els vol». Si dormen a casa amb les seves famílies, això té un nom: «covardia». Israel té dret a aniquilar amb bombes i míssils els barris on dormen. Això s'anomena «acció quirúrgica d'alta precisió».

11) Els israelians parlen millor l'anglès, el francès, el castellà o el portuguès que els àrabs. Per això mereixen ser entrevistats amb més freqüència i tenir més oportunitats que els àrabs per explicar al gran públic aquestes Regles de redacció (de la 1 a la 10). Això s'anomena «neutralitat periodística».

12) Totes les persones que no estan d'acord amb les esmentades Regles, són, i així ha de fer-se constar, «terroristes antisemites d'alta perillositat».

<http://www.rebellion.org/>

L' Estat d'Israel perpetra un nou atac genocida a la Franja de Gaza, que ja ha causat centenars de morts i milers de ferits, en l'operació més sagnant des de l'ocupació dels territoris palestins el 1967. En la perspectiva de les eleccions del febrer, amb aquesta ofensiva Israel busca recuperar el prestigi perdut amb la derrota militar davant de les milícies de Hizbullah l'estiu de 2006. **Un cop més es demostra que és impossible viure en pau al costat d'Israel, un Estat racista, que manté un projecte d'expansió permanent i que, com a base militar de l'imperialisme nord-americà i britànic en una zona estratègica del món, és una amenaça per a tots els seus veïns. Aconseguir la pau a la regió passa per la seva desaparició i la recuperació per als i les palestines de la seva terra, amb el retorn dels i les refugiades a una Palestina unificada, laica i democràtica, sense distinció de races i de religions.**

Però l'ofegament de Gaza no es d'avui. **Fa quasi tres anys que Israel i l'anomenat Quartet (la Unió Europea, els Estats Units, l'ONU i Rússia) sotmeten la població de la Franja a un bloqueig econòmic brutal per derrocar el govern de Hamas, elegit a les urnes.** El resultat és una espiral inflacionista dels aliments bàsics, la destrucció de la infraestructura agrícola i industrial i l'augment de la taxa d'atur fins al 60%, el col·lapse del sistema sanitari... **I en aquest bloqueig criminal participa el Govern Zapatero. Alhora, des del govern de la Generalitat, seguint la línia de la UE que el 9 de desembre va ampliar l'acord de comerç preferent amb Israel, el PSC, ERC i ICV-EUiA recolzen l'Estat sionista amb nous convenis sobre innovació tecnològica.**

L'atac sionista ha desencadenat importants manifestacions arreu del món. **La solidaritat amb la resistència palestina és el camí per aturar la massacre. Perquè, com veiem a l'Afganistan, l'Iraq o al sud del Liban, ni els exèrcits més poderosos poden acabar amb els pobles disposats a lluitar.**

Contra la massacre sionista a Gaza. Tothom al carrer.

Que el govern Zapatero i el tripartit de la Generalitat posin fi immediatament al bloqueig de Gaza.

Trencament de relacions diplomàtiques i comercials amb Israel.

Per la destrucció de l'Estat artificial i racista d'Israel, portaavions de l'Imperialisme i font de guerra permanent a l'Orient Mitjà

Visca la Intifada. Per una palestina laica, democràtica i no racista sobre el seu territori històric.

Un cop més es demostra que és impossible viure en pau al costat d'Israel, un Estat racista, que manté un projecte d'expansió permanent i que, com a base militar de l'imperialisme nord-americà i britànic en una zona estratègica del món, és una amenaça per a tots els seus veïns.

... seguir organitzant la coordinació de les lluites ja sigui contra acomiadaments o contra suspensions, sense perdre el nord de la vaga general,

A l desembre i gener no s'ha reduït el rosari d'EROs i acomiadaments. Però sí que hi ha hagut un canvi en convertir alguns dels més emblemàtics – com el de Nissan – de definitius a temporals. En general el canvi ha representat en molts sectors un respir, però creiem que és una maniobra que permet a les multinacionals esglaonar les mesures i, alhora, poder aprofitar-se dels diners públics que ara estarien condicionats que no hi hagués acomiadaments. Entenem que això, a més d'una maniobra de dilació que torna a donar-los molts beneficis, no garanteix el futur. En acabar l'ERO les condicions poden ser pitjors perquè s'haurà absorbit bona part de l'atur de cada treballador/a afectat/da i sobretot, pot representar deixar l'aplicació d'acomiadaments a les multinacionals per al final, quan estiguin aïllades. A més les suspensions no frenen el rosari d'acomiadaments a les empreses dependents que ara haurien d'afrontar-los amb més dificultats en no poder enllaçar amb la lluita dels companys/es de la casa matriu. Per això hem de denunciar la mesura i seguir organitzant la coordinació de

les lluites ja sigui contra acomiadaments o contra suspensions, sense perdre el nord de la vaga general, que és l'únic camí per canviar el rumb i aconseguir que la crisi la deixem de pagar nosaltres i la pagui qui l'ha creada.

7 de gener de 2009

LI

Sector d'Automoció

Diners per les empreses o nacionalització amb control obrer?

Les ajudes públiques al sector bancari sumen, inclosos els avals, una previsió de 250.000 milions d'euros (6.000 euros per cada adult/a o infant) a l'Estat espanyol. Als EUA, Europa i l'Estat espanyol ja es parla d'ajudes al sector de l'automòbil. Als EUA ja han compromès 12.517 milions d'euros provinents del seu fons d'ajuda a bancs, amb la pressió de la possible fallida de General Motors i la mateixa deriva per Chrysler i Ford. A l'Estat espanyol es parla de 800 milions d'euros. En el sector financer ja es parla de «fracàs» de les ajudes, perquè els bancs se les queden sense dirigir crèdit cap a persones o empreses, i el que concedeixen és molt car (exemple: un crèdit al consum de la Caixa de 1.600 euros a retornar en 10 mensualitats al 15% d'interès –sense ser una targeta–, quan el 4 de gener de 2009 ells poden obtenir els diners al Banc Central Europeu al 2,5%).

Arreu del món, la solució patronal i burgesa per a la crisi són els acomiadaments que amb més pobresa i caiguda de consum, al seu torn, incrementen de nou els acomiadaments. Són mesures anticrisis les quantioses transferències a empreses, siguin bancàries o industrials? Nosaltres diem que no.

El pes del sector de l'automòbil en llocs de treball, PIB i exportacions a l'Estat espanyol l'agermana, amb menys grandària, amb la construcció i el turisme. Parlem de 72.000 llocs de treball directes i entre 3 i 5 vegades aquesta xifra en indirectes. En aquests moments, 30.000 dels llocs de treball directes estan en Expedients de Regulació d'Ocupació en la modalitat de suspensió (els i les treballadores estan a casa consumint la seva prestació d'atur per un temps que va de 30 a 100 dies). 10.000 són de plantes de Renault España, 5.300 de Seat Martorell, 4.577 de Ford d'Almussafes, València, i 3.322 de Nissan Barcelona (després d'anul·lar 1.700 acomiadaments per la mobilització), General Motors de Saragossa ha presentat un ERE de suspensió de 17 dies per 7.500 treballadors/es. A part d'un nombre indeterminat d'acomiadaments de personal precari a les ensambladores, el 2008 hi ha hagut 18.000 acomiadaments de comercials en els concessionaris, i una xifra no determinada d'acomiadaments, tancaments i suspensions de pagaments de la indústria auxiliar i subcontractes. A l'Estat espanyol les vendes han

baixat el 2008 un 28% respecte el 2007, però el desembre eren del 50% de les d'un any abans. A Europa la reducció de les vendes el 2008 ha estat molt menys acusada, del 5,4%. La producció de cotxes a l'Estat espanyol no se superposa a les vendes. Importem

tes dels països de les marques matrius (amb mà d'obra més cara), on les marques són més vulnerables a pressions.

El xantatge habitual de la patronal d'aquestes marques des de fa desenes d'anys ha estat negociar ajudes públiques, reformes laborals

el 80% de cotxes que comprem i exportem el 80% de cotxes que produïm, majoritàriament a Europa. Les 11 marques que produeixen a l'Estat espanyol tenen la seva casa matriu en altres països (Japó, Alemanya, EUA...). Les reduccions de plantilles i suspensions que s'estan produint a l'Estat espanyol estan sobredimensionades respecte a l'actual reducció de vendes en els mercats europeus i cal algun altre factor explicatiu, que podria ser la deslocalització a països amb mà d'obra més barata o cap a les plan-

o convenis que empitjoren condicions i sous, sovint amb dobles escales salarials (a Seat els i les noves treballadores no arriben als 1.000 euros mensuals), amb la complicitat i ajuda de les direccions de CCOO i UGT, sota l'amenaça d'anar-se'n. Les ajudes, fins ara, no han impedit acomiadar i tancar i fins i tot endur-se fraudulentament les màquines adquirides amb les ajudes de diners públics a la nova planta (el cas de Delphi a Puerto Real), o acabar el tancament amb un negoci immobiliari requalificant i

venent el solar. Només en aquests últims mesos el govern ha condicionat les noves ajudes a no acomiadar, i a més sembla que la raó ha estat la lluita de classes, perquè en concentrar-se els acomiadaments es concentraven les lluites i les direccions de CCOO i d'UGT començaven a no poder impedir-ne la coordinació. D'altra banda, les empreses auxiliars presumiblement continuen acomiadant i tancant. Si la crisi continua trimestre darrera trimestre i aquesta és la perspectiva de la patronal, intentaran fer els acomiadaments de manera esglaonada i no simultània. Les ajudes que reclama aquesta patronal poden acabar com les ajudes a la banca: els diners a les seves mans i no arribar mai a la seva destinació, ni als i les treballadores ni en compromisos de pla industrial ni d'inversions, i en canvi poden ser utilitzades per a la crisi que tenen les cases matrius. Estem davant d'una crisi de sobreproducció causada per 30 anys de progressiva disminució del poder de compra dels salaris i esgotament del mecanisme del crèdit per les bombolles immobiliàries. No hi ha ajuda pública d'un país capitalista que pugui compensar la baixada de consum que s'està produint i reparar les polítiques equivocades i injustes de les patronals i els mateixos governs, ni ho pretenen, sinó únicament protegir els beneficis. I ni ajudes públiques a multinacionals perquè produeixin cotxes per vendre a Europa ni subvencions per a la compra de cotxes que no es produeixen aquí garantirán els llocs de treball d'aquí. Tampoc els convenis desregulats i a la baixa, com els que promou el president del comitè d'empresa de Seat de Barcelona, Matías Carnero (UGT), garantirán

els llocs de treball. Tampoc garantirà el lloc de treball ser dels que no es mouen. I posa en perill els propis llocs de treball deixant sense lluitar que successives parts de la plantilla se'n vagin al carrer pensant que a q u e s t a

vegada no ens ha tocat. Lluites com la de Nissan, de manera provisional, han allunyat el perill dels 1700 acomiadaments i ara la plantilla és més forta que abans. Lluites com les de Zanón, a l'Argentina, ocupant la fàbrica, han allunyat provisionalment el perill de l'atur i el desmantellament.

Però per un sector com el de l'automòbil, i en una crisi com la que comença, cada fàbrica, d'una en una, és poc. Els llocs de treball, en aquesta crisi, no els garantirà la patronal que pretén solucionar la sobreproducció reduint la producció acomiadant. Les fàbriques de cotxes donen feina a milers de treballadors i treballadores, i aquesta ocupació és el primer que cal defensar, repartint la feina sense disminuir el salari. La segona cosa per defensar són les instal·lacions que poden desmantellar-se i desvaloritzar-se per part del capital fins a fer-les inútils. El que no hem de defensar, sinó que hem d'atacar sense cap respecte, són els beneficis del capital. No és veritat que ens anirà bé si a l'empresa li va bé. A l'empresa no li importa l'ocupació, no li importen les necessitats de transport no cobertes, no li importa l'ecologia, el canvi climàtic o que el model de transport que ella promou (en contra del transport col·lectiu i públic, del ferrocarril de rodalia, tramvies i autobusos) sigui nociu i inviable. Si durant la segona guerra mundial les fàbriques van canviar de producció civil a militar, és possible passar de produir turismes o 4x4 a autobusos, trens lleugers i tramvies. Però això només té un significat en una xarxa pública i integrada de transport de persones i mercaderies. Una cosa molt més útil per al transport i per la feina estable però que no generarà beneficis al capital privat.

Per això no ho aplicarà ni aquest govern ni aquesta patronal, ni ho negociaran CCOO i UGT: haurem d'imposar-ho els i les treballadores. La lluita actual és organitzar-nos, coordinar les lluites, impedir els acomiadaments i, si és necessari, amb suports, ocupar la fàbrica com els de Zanón. Govern i patronals només volen desmantellar i protegir els beneficis passats i futurs.

Víctor Messeguer

Atac a la llibertat d'expressió

Un company i una companya militants, Miquel Blanch i Sílvia Rispau, de Lluita Internacionalista de Girona, han estat denunciats per la companyia de seguretat que té contractada l'empresa ADIF a l'estació de RENFE de Girona, per haver repartit durant la campanya electoral de les eleccions generals, que es van celebrar el mes de març, un full explicatiu del programa de LI.

La patrulla de seguretat va negar el dret democràtic que té tota organització política a la llibertat d'expressió en processos electorals i ADIF va fer servir la seva força repressiva contra organitzacions de l'esquerra revolucionària en un espai que pertany al servei públic de transport.

Des de LI denunciem aquest fet que és la causa de la política de RENFE de privatització dels serveis que han fet dels espais d'una empresa pública es regeixin com a espais privats, i fem una crida a les organitzacions polítiques, sindicals i socials, i als treballadors/es a manifestar-se en contra de la denúncia per coartar la llibertat d'expressió i per la privatització dels serveis públics.

Autobusos de Barcelona: conveni i expedients

Altre cop en lluita

A propòsit de la lluita dels i les conductores d'autobusos de TMB per aconseguir els dos dies de descans, vam escriure que s'obria una esclatxa en el procés de desmobilització que estàvem patint, no només pel seu èxit en una reivindicació que no era defensiva sinó ofensiva – conquerir alguna cosa més – sinó per la seva forma d'organització assembleària i unitària. Aquesta esquerra que s'obria i que era un punt d'esperança per recuperar les velles tradicions del moviment obrer es va consolidar amb les eleccions sindicals parcials, en què CCOO-UGT va perdre la majoria i la van guanyar CGT i ACTUB, amb el model de lluita democràtica i combativa que havien impulsat pels dos dies. Així les coses, la negociació del nou conveni s'ha vist frenada contínuament pel tripartit de l'Ajuntament de Barcelona –PSC-ERC-IC/EUiA– que, a més, ha reduït els serveis d'autobusos i ha obert expedients disciplinaris –en principi amb amenaça d'acomiadament– i querella criminal –amb risc de penes de fins a 4 anys de presó– contra els companys més significatius de la lluita anterior i l'actual comitè d'empresa, Saturnino Mercader i Josep Garganté –de CGT–, intentant frenar i castigar tots els treballadors/es de TMB. El 23 de desembre es convocava una exitosa vaga de 5 hores, amb una massiva assemblea que es va fer a l'ocupada UB. Com en la lluita anterior, el nostre compromís incondicional en aquesta nova fase pel conveni i la retirada dels expedients. Transcrivim l'entrevista que vam fer-li a S. Mercader.

LI.- Sobre el conveni. La lluita anterior l'havíeu portat conductors/és d'autobusos, però ara davant del conveni apareixeu tots els sectors units: com ho heu aconseguit? Com heu elaborat una plataforma que representi a tothom? I quina és fins ara la situació de la negociació?

Mercader.- Sens dubte l'èxit aconseguit pels conductors/es en les mobilitzacions pels dos dies i la manera d'organitzar-nos, que no ha estat cap altra cosa que recuperar els vells mètodes de lluita, basats en les assemblees decisòries els acords de les quals cal respectar, ha estat vist per la resta de col·lectius d'autobusos de

la qual es conjuguen i harmonitzen en un sol text totes les aportacions recollides en les assemblees sectorials.

Pel que fa a la negociació cal dir que avança molt a poc a poc i això ha estat un dels motius que ens va fer convocar l'aturada de 5 hores del dia 23.

LI.- Sobre els expedients. Pots explicar breument què va passar, en quin punt estan i quin sentit li doneu a aquesta persecució?

M.- Fa unes setmanes la direcció de TMB ens va obrir un expedient a dos delegats del Comitè de conveni que han acabat en una sanció ferma de 4 mesos de suspensió d'ocupació i sou el compliment efectiu de la qual

Saturnino Mercader en una assemblea a la vaga pels dos dies.

TMB com quelcom molt positiu, i per això ara que estem lluitant tots/es per un nou conveni només hem hagut de repetir aquella experiència.

L'elaboració de la plataforma de conveni va començar el juny i va acabar en l'assemblea general del 23 de desembre passat. S'ha fet a poc a poc i amb la participació de molts companys/es. Primer vam fer assemblees separades per col·lectius: conductors, mecànics, administratius, tècnics, porters... i finalment es va fer una assemblea general en la qual formalment es va aprovar la plataforma definitiva, realitzada pel comitè de conveni, en

han lligat al resultat de la querella criminal que també ens han posat per haver denunciat públicament l'abús de poder que va sofrir un conductor –i que va acabar amb una sanció de 15 dies de suspensió d'ocupació i sou. Un abús que va quedar demostrat en un enregistrament que va aparèixer anònimament a Internet i del qual ens vam fer ressò des de CGT.

Sabem que el motiu real de les denúncies i de la repressió que està exercint la direcció sobre nosaltres és que vol afeblir el Comitè de conveni en la negociació, ens vol fer por i volen que desviem la nostra atenció, una cosa que evidentment ni ha

aconseguit ni aconseguirà.

LI.- Heu pres alguna iniciativa legal per denunciar vosaltres, per exemple, per persecució sindical?

M.- Si, la decisió de dur als Tribunals la direcció de TMB per prevaricació i abús de poder ja s'ha pres i està pendent dels advocats perquè entrin diverses denúncies als jutjats.

LI.- Per què es van fer l'aturada i l'assemblea del 23? Com les valoreu?

M.- Després de més de sis mesos negociant sense gairebé avenços, després que l'empresa reduís el servei més d'un 5%, després que l'empresa sancionés dos delegats i anunciés accions penals contra ells, des del Comitè de conveni es va creure que havia arribat el moment de començar a pressionar per canviar el curs de les coses. A més, l'aturada es va aprofitar per aprovar la plataforma de conveni.

El resultat de l'aturada va ser gairebé total entre els conductors/as i una mica menor en la resta de col·lectius. Segons dades de la direcció l'aturada va ser seguida per un 80% de la plantilla, la qual cosa valorem molt positivament. També vam valorar positivament el desenvolupament de la nostra assemblea, que va comptar amb la participació de més de 1000

treballadors/es i en la qual es van prendre acords importants.

LI.- Vau fer l'assemblea a la UB mentre els estudiants l'ocupaven contra Bolonya. Per què? Com esteu treballant els lligams amb altres moviments?

M.- La nostra relació fraternal amb els estudiants ve des de lluny, ens passa igual amb altres col·lectius i treballadors/es d'altres empreses que han estat o estan en lluita per diferents motius. Nosaltres creiem que les lluites cal ajuntar-les i que el resultat d'aquesta unió és beneficiós per tothom i un exemple de futur.

LI.- I ara, què penseu fer?

M.- Seguirem negociant la plataforma que va aprovar l'assemblea general sense deixar per res la nostra campanya de denúncia contra l'Ajuntament de Barcelona per haver reduït el servei que prestem en més d'un 5% i seguirem preparant la defensa dels sancionats i inculpats en processos penals. El nostre objectiu és tenir un bon conveni, però també tenim molt clar que no se signarà amb companys sancionats o denunciats.

LI.- No és un excés de confiança no mobilitzar -ara que teniu molta força- per la retirada dels expedients?

M.- És cert que la plantilla de TMB està molt unida i amb molta força i

és precisament aquest el motiu pel qual es confia plenament que aquesta «guerra», com ja va passar en la que vam tenir per aconseguir els dos dies de descans, només pot acabar amb la signatura d'un bon conveni i amb la retirada de sancions. Ja et dic que negociació de conveni i resolució de sancions van en paral·lel i al final s'haurien de resoldre ambdues coses.

LI.- Què demanaries que fes qualsevol persona o organització que llegeixi això en suport de la vostra lluita? Segueix la campanya d'e-mails exigint la retirada d'expedients?

M.- El primer és que ens ajudin a denunciar la reducció de serveis que ha fet TMB. El transport públic, com la sanitat o l'educació, és un servei essencial que no es pot menystenir a gust de ningú i que tampoc pot caure en mans privades.

Sobre el suport a la nostra lluita per un bon conveni i en contra dels expedients, veiem com a positiu que se segueixin enviant e-mails tant a la direcció de TMB com a l'Ajuntament, també considerarem com a positiva qualsevol altra iniciativa que els col·lectius i treballadors/es que ens donen suport creguin convenient fer en suport de la nostra lluita.

Cerveces DAMM del Prat de Llobregat

En lluita contra un acomiadament injust

L'últim dia d'octubre Miguel Jiménez Núñez, treballador de l'empresa DAMM des de fa més de 5 anys, va rebre la notificació del seu acomiadament com a conseqüència d'una discussió de feina amb un encarregat no adscrit al conveni de l'empresa. Immediatament, l'empresa va reconèixer l'acomiadament com a improcedent i va ingressar la indemnització. El company no la va acceptar, i es va plantar a la porta de la fàbrica, disposat a lluitar per la seva readmissió.

Fins aleshores, els treballadors de la planta vivien en un ambient de gran divisió interna, motivat pel deteriorament de les condicions de treball (diverses escales salarials, plusos decreixents en funció de l'antiguitat, drets laborals que només s'apliquen als treballadors de contractació antiga, pressió creixent sobre els treballadors de nova contractació, menys dies de vacances...). Aquesta divisió havia estat segellada amb la signatura dels últims acords amb l'empresa pels sindicats majoritaris després d'un controvertit referèndum. No obstant això, els treballadors van

comprendre que l'injustificat i injust acomiadament era un avís del que els caurà al damunt si no aturen els plans de la patronal per a duplicar la producció a costa de les seves condicions de treball i dels seus drets.

Miguel porta ja 10 setmanes acampat a la porta de la fàbrica, i en aquest temps el suport dels seus companys no ha decaïgut. S'han

fet tres dies de vaga d'una hora per torn, repartiments de fulles informatives i enganxines i concentracions. Malgrat tot, aquestes accions no han fet encara cedir a la direcció, molt conscient que el que està en joc en aquest acomiadament no és només el cas d'en Miguel, sinó els mètodes de futur per a tots els treballadors de la planta.

Ara que ha passat el parèntesi de les festes, l'empresa es disposa a continuar «congelant» el tema perquè la unitat aconseguida pels treballadors s'afebleixi, i pugui dur a terme els seus plans a curt i mig termini. Per això sembla que ha arribat el moment que els treballadors demostrin a l'empresa tota la seva força i es plantegin donar un pas més en la línia de les accions realitzades. Un pas més que ha d'incloure una vaga contundent, amb al suport d'altres empreses properes i de les entitats, associacions, organitzacions i sindicats de la zona, per tal d'aconseguir que el cas tingui una gran repercussió que copegi i faci cedir a la patronal. El fet que la producció ara sigui més baixa no significa que no sigui bon moment per a fer una vaga; desgraciadament, davant dels acomiadaments, els treballadors no

Reproduïm a continuació l'entrevista amb el company Miguel.

LI.- Com va ser l'acomiadament?

Miguel.- A data 31 d'octubre l'empresa em notifica per carta l'acomiadament disciplinari, indicant que els motius de l'acomiadament són insults i amenaces a un comandament intermedi, no reconegut en conveni col·lectiu, acusacions que jo nego però que qualifiquen l'acomiadament com procedent per ser una falta molt greu.

A data 3 de novembre rebo al meu domicili un burofax de l'empresa notificant-me que reconeixen l'acomiadament com a improcedent i que dipositen la indemnització al jutjat, cosa que no és acceptada per la meua banda, ja que considero que l'acomiadament és injust i reivindicco el meu lloc de treball.

LI.- Com l'expliques?

M.- Des del meu punt de vista, crec que l'empresa, amb aquest acomiadament, vol marcar unes pautes en la seva manera de dirigir als seus treballadors. En aquests moments s'estan produint canvis en la factoria per a augmentar la

i restar força d'aquesta manera a la classe obrera.

Estan contractant personal a través de ETT, i no sé fins a quin punt això és legal.

Estan canviant al personal dels seus grups de treball.

Estan coaccionant als treballadors a través de cartes amenaçadores.

En definitiva, estan implantant la por, i quina millor mostra d'això que el meu cas, implantant el «jo ordeño i mano, i el treballador que no em segueixi, qui reivindicui o simplement qui no digui Sí a tot, l'acomiado, l'indemnitzo i adéu».

LI.- Quina ha estat la reacció dels treballadors?

M.- Quan em van acomiadar, vaig considerar que això no es podia permetre, però no solament jo, sinó la majoria de la plantilla i el comitè d'empresa al cent per cent.

La meua primera reacció va ser plantar-me en l'entrada de la factoria per a manifestar que aquesta situació és totalment injusta. Arran d'aquesta iniciativa, i juntament amb els membres del comitè i altres companys, vam començar a pensar què es podia fer per a intentar canviar aquesta situació.

Des del dia 3 de novembre estic a la porta de la factoria amb un camió que em serveix de casa-protesta, i els meus companys, cada dia, surten a la porta a compartir el seu temps de menjar amb mi. També s'han realitzat hores d'atur, assemblees dins la factoria, i hem anat a manifestar-nos a diferents punts, entre ells el c/ Roselló a Barcelona (oficines de DAMM), Aeroport del Prat i Fira Avícola del Prat.

LI.- En quin moment està ara la lluita?

M.- En aquest moment, s'ha dissenyat un calendari per al mes de gener, com ja es va fer anteriorment al novembre i desembre, amb diferents mesures de pressió ja que l'empresa manté la seva postura de NO READMISSIÓ, i comunica per diferents mitjans que aquest és un cas puntual. Però per tot el que hem explicat, es pot veure que no és així. **Les mesures de pressió seran hores d'atur als tres torns, manifestació a Barcelona el dilluns dia 12 a Sagrada Família a les 16.00 h. i assemblees informatives, entre d'altres.**

tenim l'opció de decidir quin moment és el millor, perquè cada dia que passa la nostra força es va fent menor i molts comencen a tenir dubtes. Del que es tracta, en aquesta com en totes les lluites en defensa dels llocs de treball i de les condicions laborals, és de demostrar qui és més fort, si l'empresa amb els seus mètodes o els treballadors amb els nostres.

producció i passar d'omplir 2,5 milions d'hectolitres de cervesa a 5 milions. Aquest projecte és el que denominen el Pla Delta. Però com volen realitzar aquest canvi és el que jo em qüestiono.

Estan contractant comandaments intermedis amb una categoria fora de conveni perquè aquests quedin desvinculats del conveni col·lectiu

Fayez Elemare, president de la Unió Independent de Comitès Obrers Palestins de Gaza

«Mentre existeixi l'ocupació no hi pot haver pau»

El 5 de gener, en plena ofensiva israeliana, vam contactar per telèfon amb Fayez Elemare, president de la Unió Independent de Comitès Obrers Palestins, organització amb la qual treballam des de fa tres anys contra el bloqueig de Gaza i en defensa dels treballadors palestins. El company ens explica que ha rebut amenaces de l'exèrcit israelià per què ell i la seva família abandonin la casa. «Diuen que ja estem advertits, però no tenim on anar».

Lluita Internacionalista- Quina és la situació actual?

Fayez Elemare- És molt greu. Els tancs de l'ocupació comencen a acostar-se a les cases. L'atac és indiscriminat: maten nens, dones i joves sense cap distinció. Els tancs es col·loquen davant les cases i la gent surt corrent, descalça cap a les escoles o els llocs de socors.

LI.- Com s'organitza la defensa?

FE.- No tenim informació sobre la resistència. Nosaltres només tenim les manifestacions i les mobilitzacions massives del poble palestí i dels pobles del món. A Gaza és impossible sortir sota el terror dels bombardeigs aeris. Ens dirigim als pobles del món perquè ens ajudin.

LI.- Quins creus que són els plans d'Israel per Gaza?

FE.- Israel vol una terra buida. Vol prendre'ns la vida. Fer-nos fora de la nostra terra.

LI.- És possible pau amb Israel?

FE.- Israel és un estat ocupant i sempre atacarà als palestins. A Gaza avui ja hi ha més de 600 morts (i entre ells més d'un centenar de nens). Volen exterminar-nos. Mentre existeixi l'ocupació no hi pot haver pau.

LI.- Què opines de la posició de la UE?

FE.- No es pot posar un signe

d'igual entre l'assassí i la víctima. Els palestins tenim dret a lluitar contra l'ocupació amb el poc que tenim. Això no pot justificar els atacs d'Israel amb l'armament tecnològicament més avançat. Nosaltres no amenacem la seguretat d'Israel. Ens volen morts, i no podem quedar-nos creuats de braços. La UE dona suport l'ocupació de la nostra terra.

LI.- I la política d'Egipte?

FE.- Egipte actua com un espec-tador, però també és responsable del que ens està passant. Manté la frontera tancada, no brinda cap suport material al poble palestí, i no ens defensa.

LI.- Creus que Obama suavitzarà la política dels EUA a l'Orient Mitjà?

FE.- Demòcrates i Republicans tenen el mateix projecte imperialista mundial: volen dominar el planeta i prendre-li a la gent tota la seva riquesa. I per aconseguir això Israel és una peça important. Per a canviar aquesta política hi hauria d'haver algun país que els plantés cara.

LI.- Com analitza la política de la direcció de Fatah i d'Abu Mazen, al capdavant de l'Autoritat Nacional Palestina?

FE.- Abu Mazen té clarament un projecte que no dona resposta a les necessitats mínimes del poble palestí. Des del govern, Fatah només dona suport a Estats Units i a Israel. I a q u e s t s ' a p r o f i t e n d'aquest govern per a obtenir tot el que volen. Abu Mazen respecta i obeeix la línia d'Amèrica. I jo dic que Amèrica mai

ha donat suport a cap movimen d'alliberament nacional al el món Lamentablement el govern d'Abi Mazen no és bo per al poble palestí.

LI.- I Hamas?

FE.- Quan Hamas només es movia a la resistència va ser un suport molt important per al poble palestí. Però com a administració ha comès grans errors. Ha imposat una dictadura. A Gaza no hi ha llibertats polítiques, sindicals ni individuals. Hamas només ha imposat el seu poder sobre la gent, enlloc d'intentar respondre a les seves necessitats. Ha participat en la divisió de Gaza i de Cisjordània. Va destruir i mur de Rafah, però el nostre problema no és amb Egipte: és amb l'ocupació.

LI.- En aquesta situació què reclama la UICOP?

FE.- Que s'aturi aquesta massacre i que es posi fi al bloqueig internacional. Encara que ara és molt difícil fer sentir la nostra veu.

LI.- Com ha de continuar la solidaritat internacional amb el poble palestí i amb els treballadors de Gaza en particular?

FE.- És important que hi hagi grans manifestacions arreu del món. Per a aturar la massacre i per a canviar la política dels governs d'Europa i del món àrab.

Fayez. Xerrada a Terrassa desembre 08

Aturem la massacre Amb la resistència

Des del 27 de desembre, l'estat d'Israel perpetra un nou atac genocida a la Franja de Gaza. El llançament de milers de tones de bombes amb caces F-16 i helicòpters Apache, de fabricació nord-americana, i els atacs per terra i per mar, sobre un dels territoris més poblats del món han causat ja centenars de morts i milers de ferits, en l'operació més sagnant des de l'ocupació dels territoris palestins el 1967. Entrant a sang i foc, Israel sembla el terror llençant bombes de fòsfor blanc, que provoquen greus cremades, i altres de tipus «cluster», que deixen el terreny minat. Hospitals, escoles, universitats, mesquites, camps de conreu i vivendes s'han convertit en els objectius militars de les tropes d'ocupació israelianes. Els atacs busquen, a més, la destrucció de la infraestructura civil, com els dipòsits de combustible per als generadors i les xarxes de sanejament de l'aigua. Alhora l'exèrcit sionista dispara sobre les ambulàncies que van a recollir ferits i bloqueja l'entrada de material mèdic, menjar i subministraments d'emergència i reté els camions amb ajuda humanitària a la frontera d'Egipte. La voluntat, oberta, és maximitzar l'assassinat i la destrucció.

Tres anys de bloqueig criminal

El pretext d'aquesta barbàrie és el llançament de míssils des de la Franja contra les poblacions israelianes properes a la frontera. El 19 de desembre Hamas, la Jihad Islàmica, el Front Popular per a l'Alliberament de Palestina (FPAP) i el Front Democràtic van acordar posar fi a treva amb Israel vigent des del juny. El motiu era obvi: el llançament de míssils es va reduir dràsticament, però Israel no afluixava ni una gota el bloqueig econòmic que ha sotmès la població de la Franja a una situació de misèria insostenible des de fa gairebé tres anys. Des de març de 2006, Israel, juntament amb la Unió Europea, els EUA, l'ONU i Rússia imposen un brutal boicot econòmic per derrocar el govern de Hamas, sorgit de les urnes. El principi és utilitzar la fam com una arma de guerra: el bloqueig causa una inflació desbocada que fa inaccessible als aliments bàsics a la majoria de treballadors/es, la destrucció de l'escassa infraestructura agrícola i industrial, una taxa d'atur disparada fins al 60%, manca de combustible i d'electricitat. Centenars de malalts moren a les fronteres de la Franja perquè no tenen permís d'Israel per sortir a rebre tractament. Gaza es converteix en la presó més gran del món, amb un milió i mig de palestins/es tancats/es i sense cap horitzó de futur. Com sempre, Israel no volia una treva, sinó la submissió de la resistència palestina a qualsevol preu.

Encara que Israel vol fer veure que només persegueix Hamas, el seu objectiu és eliminar tota la resistència. El 4 de gener el Tsaah

bombardejava a Gaza la vivenda de Jamil Mizher, membre del Comitè Central del FPAP, principal organització de l'esquerra palestina. Els soldats han amenaçat també dirigents de la Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins.

Sortida a la crisi interna

Aquesta ofensiva no és per eliminar Hamas, perquè Israel sap bé que així nomes el reforça als ulls de les masses palestines. Tampoc per reocupar la Franja. Es fa evident l'objectiu real de la política de «desconnexió» que Sharon va començar el 2005 amb la retirada dels assentaments de colons. Es tractava de deixar «lliure» el terreny per bombardejar indiscriminadament sense haver de patir per la seguretat de colons i soldats israelians. Israel vol desfer-se de Gaza, perquè mantenir-hi tropes i assentaments li surt massa car, però no renuncia a mantenir els palestins dins d'una mena de ratera. El seu pla era que Egipte es fes càrrec de la Franja i s'ocupés de la feina bruta, però

e sionista ! palestina!

Mubarak no ha gosat acceptar aquest regal enverinat, davant la mobilització de masses a Egipte en solidaritat amb el poble de Gaza. Així Israel afrontava les eleccions del proper 9 de febrer amb una profunda crisi: Olmert dimitit per corrupció, sense haver pogut controlar la resistència a Gaza, i amb un exèrcit que encara no s'ha recuperat de la derrota del Líban davant les milícies de Hizbullah de l'estiu de 2006. La sortida ha estat llençar una operació d'extermini.

No és possible viure en pau al costat d'Israel. Perquè és un Estat que en la seva mateixa naturalesa conté la guerra. Necessita del conflicte permanent i per això va ser creat, el 1948, com a baluard de l'imperialisme nord-americà i britànic en una zona estratègica del planeta. És el portaavions de les grans potències al cor de l'Orient Mitjà. Un Estat en expansió permanent (l'únic que es resisteix a definir les seves pròpies fronteres, i que segueix

aspirant a conquerir la «terra promesa» entre el Nil i l'Èufrates, com simbolitza la seva bandera). Un estat artificial i racista, que discrimina en funció de l'origen ètnic i religiós i que basa en el dret diví un sistema d'apartheid. Qui és aquí el fonamentalista? La pau a la regió passa per la desaparició d'aquest Estat. Passa per la recuperació del territori històric de Palestina, amb un estat laic i democràtic sense discriminació per raó de raça i de religió. Aquest es també el camí perquè els i les jueves que avui viuen a Israel deixin de ser peons en un tauler d'escacs en mans de l'imperialisme. Aquest projecte suposa l'enfrontament obert amb els centres mundials del capitalisme, que necessiten assegurar-se un peu a la regió: per això la lluita del poble palestí no és només un problema d'alliberament nacional, sinó que pren un sentit revolucionari.

Complicitat internacional

Estats Units és el principal proveïdor i finançador de la gran

(segueix pàg 12)

La complicitat de Zapatero i del govern català

Zapatero, l'home de la retirada de les tropes de l'Iraq i de l'aliança de civilitzacions, no s'ha mogut ni una coma del guió europeu de suport a Israel en la seva política d'extermini. Des de gener de 2006 recolza el bloqueig de Gaza, enviant la Guàrdia Civil per segellar la frontera de Rafah amb Egipte i la ruptura de tota relació i diplomàtica amb el govern de Hamas, a qui considera una organització terrorista. En l'actual crisi, va limitar-se a dir, parlant «des d'una posició d'amistat amb el govern israelià», que els atacs sobre Gaza eren «desproporcionats» (¿quantes morts serien una resposta «proporcionada»?), va acusar Hamas «d'irresponsable i provocador» i va instar, amb una falsa equidistància, «amb la mateixa contundència a totes les parts a tornar a la legalitat internacional» (és a dir a una Gaza assetjada pel bloqueig i muda). Cal exigir al govern espanyol el trencament immediat del bloqueig i l'enviament d'ajuda d'emergència per a la població de Gaza. També la fi del comerç d'armes amb Israel i la ruptura de relacions diplomàtiques i polítiques amb l'Estat sionista.

El tripartit de la Generalitat no es queda enrere. A la ja tradicional col·laboració de les institucions catalanes amb Israel (per exemple, buscant assessors militars israelians per a la creació del cos de Mossos d'Esquadra sota els governs de Pujol), el govern del PSC, ERC i ICV-EUiA, avança més acords comercials sobre innovació tecnològica per part del departament d'Universitats i Empresa. Quan el novembre Carod-Rovira, en qualitat de vicepresident, va viatjar a Israel, va expressar la seva admiració per la «tenacitat» del poble jueu per preservar la seva identitat i personalitat durant 2000 anys fins la consecució del seu estat el 1948 i el va posar com un exemple de respecte a la diversitat cultural. Carod va anunciar que enguany es prepara una visita oficial de governants i empresaris catalans a Israel per relançar les relacions bilaterals i signar acords de cooperació.

Aturar aquesta complicitat sagnant és la millor manera d'impulsar el boicot internacional contra l'Estat d'Israel. Aquest camí pot ser molt més efectiu que les accions individuals de deixar de comprar llistes de productes que, d'altra banda, s'han evidenciat molt poc fiables perquè sovint inclouen empreses palestines o jueves que no tenen res a veure amb Israel. Cal impulsar recollides de signatures, mocions als ajuntaments i mobilitzacions per forçar un trencament en la política de les institucions catalanes i espanyoles de suport incondicional a Israel.

quantitat d'armament que Israel utilitza contra el poble de Gaza. El suport incondicional a l'aliat estratègic arriba també des del front polític, per exemple amb el veto constant a declaracions de condemna del Consell de Seguretat de l'ONU o la legitimitat permanent de la violència israeliana com a «defensiva».

La postura de la Unió Europea no és qualitativament diferent. A més de recolzar el bloqueig

avala també l'agressió sionista. Ja sigui en la versió més descarada de la presidència txeca, que va respondre al genocidi a Gaza argumentant que era una «acció defensiva» d'Israel, com en la que crida a les «dues parts» a un alto el foc i responsabilitza Hamas de l'inici de l'atac. La UE manté relacions diplomàtiques i comercials preferents amb Israel, en virtut d'un acord que va ser ampliat el 9 de desembre passat.

La gran majoria de dictadures àrabs tampoc va més enllà de tímides declaracions, quan no recolzen obertament Israel: és el cas de Mubarak, president d'Egipte, que ha mantingut tancada la frontera de Rafah durant el llarg setge i en plena ofensiva i afirma que Israel «té dret a controlar l'entrada de mercaderies» a la Franja, mentre un milió i mig de palestins/es queden atrapat/des sota les bombes.

Solidaritat amb la resistència palestina

La postura dels estats contrasta amb les enormes mobilitzacions que s'han succeït arreu del món en solidaritat amb el poble de Gaza. Londres, París, Oslo, Sao Paulo, Lima, Roma, San Francisco, Nova York, Chicago, Ciutat de Mèxic, Bogotà, Manila, Jakarta, Istanbul o Kuala Lumpur han estat escenari de manifestacions contra l'agressió sionista. Com a revolucionaris/àries, més enllà de les grans diferències que tenim amb Hamas, hem de defensar el seu dret legítim a resistir l'ocupació. Treballarem per construir un gran moviment solidari amb la resistència palestina, per aturar la massacre i posar fi a la complicitat dels nostres governs exigint la fi del bloqueig, la ruptura de relacions diplomàtiques i dels acords comercials amb Israel. Tots hi guanyem si la lluita palestina avança.

Abu Mazen perd el control

Les forces de seguretat del govern titella de Fayad i de l'Autoritat Nacional Palestina (ANP) presidida per Abu Mazen han intentat sufocar les protestes desencadenades a Cisjordània per l'agressió sionista sobre Gaza. La policia palestina va prohibir les banderes de Hamas i va reprimir les protestes, que aviat van esdevenir manifestacions de rebuig a l'ANP.

Les paraules d'Abu Mazen, que van donar carta blanca als atacs israelians sobre la Franja (va declarar que Hamas era el responsable, per provocar Israel amb el llançament de míssils artesanals) van fer aparèixer altre cop el President de l'ANP com un aliat d'Israel contra el seu poble.

A la ciutat d'Hebron, els manifestants, que durant dècades han llençat pedres contra soldats israelians, van encarar-se amb els policies palestins, quan aquests van intentar dispersar 400 seguidors de Hamas. Cinc activistes d'aquesta organització van ser detinguts en la gran manifestació que es va celebrar a Ramallah per condemnar els atacs sobre la franja.

La policia palestina ataca tota resistència al projecte col·laboracionista amb Israel de Mazen. Al camp de refugiats d'Al-Ain, de Nablus, el dos de gener les forces especials de seguretat palestines, en coordinació amb les tropes d'ocupació van detenir sis militants del Front Popular per a l'Alliberament de Palestina (FPLP). El secretari general d'aquesta organització, Ahmad Saadat, va ser jutjat el 25 de desembre per un tribunal d'excepció israelià i condemnat a 30 anys de presó. Saadat havia passat quatre anys empresonat a Jericó per l'ANP a petició d'Israel i va ser segrestat per les forces d'ocupació l'any passat, que el van conduir a una presó israeliana.

Mentre Abu Mazen apareix cada dia més desprestigiat davant les masses palestines, totes les faccions a Gaza han acordat unificar la resistència. Els braços armats de Hamas, Fatah, el FPLP, Jihad Islàmica, el Front Democràtic i els Comitès de Resistència Popular (escindits de Fatah) treballen plegats contra l'ocupant.

El procés de privatització de l'aigua i les seves conseqüències

L'or blau: mercaderia preuada.

«L'aigua promet ser en el segle XXI, el que el petroli va ser en el segle XX: una preuada mercaderia que determina la riquesa de les nacions»

Revista Fortune

La Terra és l'anomenat planeta blau per la seva quantitat d'aigua. Però el 97,5% d'aquesta és salada i, per tant, no potable. Només el 2,5% de l'aigua és dolça i correspon al que anomenem el recurs hídric del nostre planeta. A més, la major part d'aquesta aigua dolça es troba en forma de gel en els glaciers i en els pols, cosa que redueix encara més l'aigua disponible que es pot utilitzar.

L'aigua és imprescindible per a la vida de tots els éssers vius. La falta d'aigua potable representa la destrucció dels ecosistemes i això comporta la destrucció de zones del nostre planeta, en les quals ja no és possible la vida.

A diferència de l'or negre -el petroli- es diu que l'aigua és un recurs inesgotable, ja que té un cicle natural que en permet la renovació. Però això només és una mitja veritat,

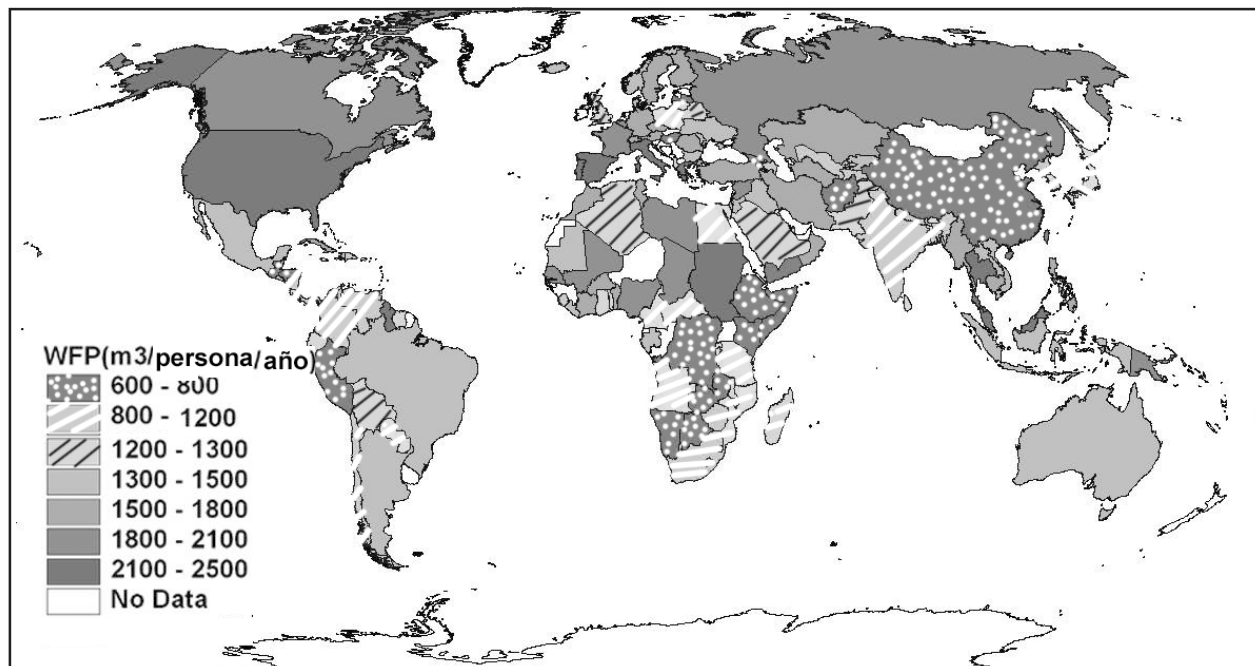
en aquest moment el consum és superior a la quantitat d'aigua procedent de les precipitacions; s'estan extraient grans quantitats dels aqüífers sense deixar que aquests es reposin. Així, quan el consum és superior a la reposició ens duu a una situació d'estrès hídric i a no tenir accés a aigua dolça de qualitat.

Per això, igual que ha passat amb el petroli, és molt important el control de les fonts d'aigua potable (rius i aqüífers) per poder assegurar el proveïment a tota la població. El món es divideix cada vegada més entre les regions riques i pobres en recursos hídrics. En menys d'un quart de segle es calcula que dos terços de la població mundial no tindran accés al subministrament d'aigua dolça.

Hom es pregunta si l'escassetat d'aigua serà tan elevada com per

no poder assegurar-ne el proveïment. La resposta és no: només el 10% dels recursos hídrics es destina a cobrir les necessitats directes de la població. Es calcula que els recursos hídrics actuals podrien assegurar el proveïment d'una població mundial sis vegades superior si es fes una bona gestió de l'aigua. L'aigua és també un recurs imprescindible per a l'agricultura i la indústria. Actualment, a nivell mundial, el 70% de l'aigua es destina a l'agricultura, i el 20% a la indústria.

La sobreexplotació dels recursos hídrics provoca l'esgotament i la creixent escassetat de l'aigua en molts llocs del planeta. Les sequeres afecten igual els grans països imperialistes que els països pobres, la gran diferència és que els primers tenen els mecanismes per controlar les fonts d'aigua potable que

assegurin el seu proveïment o traslladen les seves indústries a altres zones del planeta on esgoten les reserves a costa del proveïment a la pròpia població.

Increment en la demanda d'aigua potable

En les darreres dècades la demanda d'aigua potable ha experimentat un increment important. Per sectors, parlem de l'increment de la demanda per part de la indústria, l'agricultura, la indústria dels refrescos i en el consum de la població a nivell mundial.

1. La indústria. En les últimes dècades les grans empreses han desplaçat la seva producció a noves zones on el cost de la mà d'obra és més baix per aconseguir incrementar les seves taxes de benefici. Però per poder engegar les noves plantes de producció han exigut als governs d'aquests països el subministrament d'aigua i energia elèctrica a baix cost i lleis mediambientals que no els obliguin a tractar les aigües contaminades. La resposta a aquesta demanda implica la construcció de grans infraestructures i destinar recursos hídrics a aquest fi abans de cobrir les necessitats bàsiques de tota la població. Extenses zones de la Xina, l'Índia o les «maquilas» a Mèxic en són exemples clars.

2. L'agricultura. En aquests anys també s'ha incrementat l'extensió de terres destinades als monocultius de producció intensiva, com és el cultiu de soja a l'Argentina o de l'arròs en zones de la Xina, per a l'exportació i la fabricació de pinsos o de biodièsel. Les grans extensions de monocultius d'alt rendiment es fan amb llavors híbrides o transgèniques que necessiten grans quantitats d'aigua.

També s'ha incrementat l'extensió de noves zones de cultiu de regadiu en zones amb poca abundància d'aigua, gràcies a preses i transvasaments. Al mateix temps que s'ha incrementat l'extensió d'hectàrees de regadiu, no s'ha invertit en implantar sistemes de rec que comportin una disminució important de la quantitat d'aigua necessària.

Bona part de l'aigua que s'utilitza en les grans extensions agrícoles està subvencionada i no es plantegen sistemes per minimitzar-

ne el consum. Es calcula que el 60% d'aquesta aigua no s'aprofita en l'ús de sistemes de polvorització durant la irrigació.

3. Aigua per a la indústria dels refrescos i aigua embotellada. Una quantitat important d'aigua potable i de qualitat la demanda la potent indústria dels refrescos i l'aigua embotellada com Coca-cola, Pepsi, Nestlé o Danone. La demanda mundial d'aquests productes s'incrementa dia a dia. La falta d'aigua de boca en condicions de salubritat ha incrementat el consum d'aigua embotellada i refrescos envasats.

4. Aigua potable i infraestructures sanitàries. La població mundial ha crescut de forma exponencial en els darrers 200 anys. A més, en les últimes dècades s'ha produït en canvi en els percentatges d'habitants a les zones rurals i urbanes. Actualment més del 50% de la població mundial viu en ciutats i creixen les grans urbs. Aquest és un procés conseqüència de la immigració i el desplaçament des de les zones rurals a causa de la situació de misèria com a conseqüència dels canvis en la producció agrícola que duu a una de falta de treball. Aquesta població es concentra en les zones perifèriques de les grans ciutats sense cap condició sanitària.

L'accés a l'aigua potable. Una necessitat bàsica o un negoci?

L'aigua com a recurs limitat, i alhora imprescindible per a la vida, requereix una gestió que hauria de partir del principi bàsic que l'accés a l'aigua potable i la conservació dels ecosistemes és fonamental per al desenvolupament de la vida.

El sistema econòmic capitalista ha convertit l'aigua potable en una preuada mercaderia només a l'abast de qui la pot pagar, les xifres ho demostren.

El consum d'aigua contaminada

o no potable provoca el 88% de les malalties en el món. Un total de 2.500 milions de persones al planeta no tenen accés a l'aigua i els serveis higiènics i, segons l'Institut Internacional sobre Aigua d'Estocolm, podrien més que duplicar-se per l'any 2075.

Alhora algunes estimacions sostenen que l'aigua com a negoci mou al voltant de 300.000 milions de dòlars i experimenta un constant creixement.

Aquest és el resultat d'aplicar els principis del model econòmic neoliberal als recursos naturals, com és l'aigua, i als serveis bàsics imprescindibles per a la vida.

La privatització de l'aigua, un pas més en la crisi del model capitalista.

El sistema econòmic capitalista no pot solucionar els problemes ambientals i de condicions de vida per d'una part important de la població. Ell és la causa d'aquests problemes i, en conseqüència, mai podrà ser la solució.

És un model econòmic basat en l'explotació dels éssers humans per altres éssers humans i en la intensa explotació de la naturalesa amb l'únic objectiu d'obtenir el màxim benefici. La fase actual de crisi del capitalisme accentua encara més la seva capacitat de destrucció dels mitjans productius darrere del benefici econòmic a curt termini.

És en aquest marc general que hem d'analitzar els mecanismes que

utilitza el gran capital per treure el màxim benefici dels recursos naturals sense importar-li les repercussions que això tingui sobre la vida dels ecosistemes en general i de la població humana en particular.

El primer pas en aquest procés és aconseguir convertir tot el que és públic en privat. En els últims 30 anys hem viscut grans processos de privatització acompanyats del discurs que la propietat estatal dels mitjans de producció no era competitiva i només la gestió privada i la competència del mercat eren capaces d'aconseguir millorar les condicions laborals i de vida. Un discurs que mai no s'ha correspost amb la realitat, ja que amb cada procés de privatització s'ha produït la destrucció de forces productives (ocupació, condicions ambientals...). Aquesta estratègia de privatització s'ha anat modificant al llarg d'aquest període. Les primeres privatitzacions es van enfocar principalment als actius dels Estats, a les seves empreses productives agrícoles o industrials. A aquestes els va seguir el sector serveis. Sota aquesta lògica, l'aigua ja no és un bé comú sinó una mercaderia més en la qual només compten els costos de captació i subministrament i un preu que permeti obtenir importants beneficis.

Actualment els processos de privatització s'estan produint en els

recursos naturals i estratègics. L'aigua s'està convertint en un dels més importants recursos a privatitzar. Es disputen nous mercats per vendre grans volums d'aigua més enllà de les fronteres fins i tot transatlàntiques, rutes comercials. Per això cal l'apropiació de les fonts d'aigua (deus, aqüífers...) per part d'aquestes companyies.

La bastida que permet la privatització i el control dels recursos hídrics al «Tercer Món».

«L'aigua marca l'última frontera que li queda per a invertir al sector privat». Declaracions de Johan Bastin, del BERD

La creació de les grans companyies transnacionals (CT) del sector de l'aigua es deu als processos de privatització que hi va haver primer a Anglaterra i França (anys 80) i més tard a Alemanya i l'Estat espanyol i als altres països de la UE (anys 90). En aquests anys, i amb l'aplicació de les polítiques econòmiques neoliberals, els monopolis públics del sector dels serveis públics primer van ser sanejats amb diners públics i després privatitzats (Anglaterra), o ells mateixos seguien essent amos del servei però van externalitzar la gestió a empreses privades (França). A més, la creació del mercat únic europeu ha afavorit la projecció d'aquestes empreses cap als mercats mundials.

Actualment el mercat mundial de l'aigua està dominat per un nombre reduït d'empreses europees.

Tres companyies franceses (Suez Lyonnaise de Eaux/Onejo, Vivendi i Saur) controlen el 75% del mercat mundial de l'aigua (Suez és, juntament amb la Caixa, propietària del 48% de les accions d'Agbar). La tercera empresa més important és l'elèctrica alemanya RWE, que va comprar Thames Water de Gran Bretanya.

N'hi ha que defensen que, en l'actual model

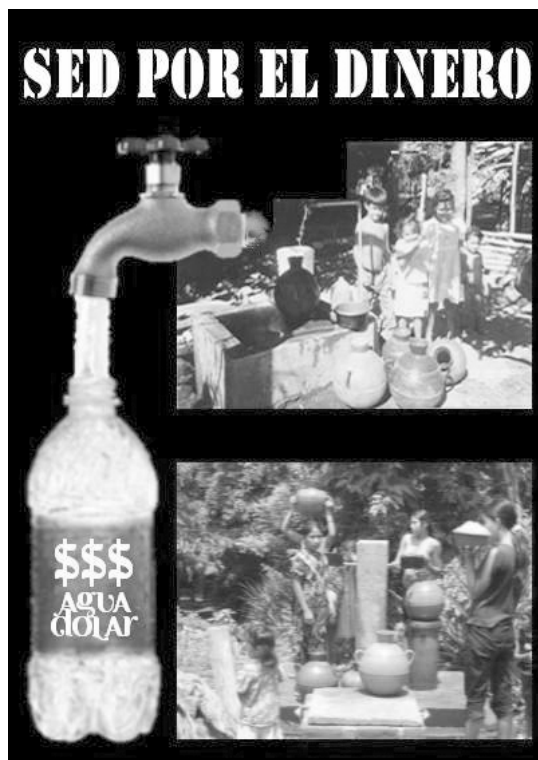
econòmic globalitzat, les grans companyies transnacionals (CT) no tenen pàtria, però nosaltres sempre hem afirmat tot el contrari. Les CT requereixen tenir com a aliats als governs dels seus països. El domini mundial per part d'aquestes companyies és possible pel suport que han rebut des dels governs europeus, la Comissió Europea i altres institucions. Entre els EUA, el Regne Unit, França, Alemanya i el Japó (cinc dels països que pertanyen al G-7) controlen del 35 al 50% dels vots del Banc Mundial (BM) i del Fons Monetari Internacional (FMI) i, per tant, la definició de les seves polítiques.

La privatització de l'aigua en els països del tercer món és un aspecte més del procés d'implementació condicionat de la política d'ajustament estructural (PAE) que s'inicia a partir de la dècada de 1970. El BM i l'FMI han estat els instruments mundials que s'han utilitzat per imposar les condicions que obriran l'economia d'aquests països a un model econòmic que allibera al capital transnacional de qualsevol lligam d'inversió i assegura els seus «drets». El BM condiciona els seus préstecs per al desenvolupament de la infraestructura hidràulica i de sanejament a la privatització del sector.

La pressió social contra les polítiques del BM i de l'FMI ha portat el capital transnacional a buscar nous camins, així els recursos econòmics que els milionaris presten als països pobres flueixen a través dels bancs continentals –el Banc Interamericà de Desenvolupament (BID), el Banc Africà de Desenvolupament (BAfD), el Banc Asiàtic de Desenvolupament (BAD), el Banc Europeu de Reconstrucció i el Desenvolupament (BERD).

Per exemple, el BID –segons informes de 2004– és creditor d'uns 58.000 milions de deute a la regió, cosa que li confereix un enorme poder per imposar la privatització de l'aigua als municipis desesperats. Alguns dels préstecs més quantiosos del BID concedits la dècada passada van ser destinats directament a les companyies multinacionals de l'aigua per fer-se amb el control de les concessions privades de l'aigua en països com l'Argentina, Bolívia i Hondures.

A més de les institucions, hi ha les agències de crèdit a l'exportació

(ACEs). Aquesta és una altra institució financera internacional (IFI) creada pel govern d'un país desenvolupat que posa fons públics en mans de les grans empreses del seu país amb la finalitat de subsidiar les seves exportacions o inversions en projectes com són les infraestructures per al subministrament d'aigua o la construcció de preses per produir energia elèctrica i emmagatzemar aigua. És a dir, presten diners a un país pobre amb la condició que aquest els usi per comprar béns i serveis de les empreses del país que li presta.

Un altre pilar important en el procés de privatització de l'aigua és el naixement de l'Organització Mundial del Comerç (OMC) que va substituir l'Acord General sobre Aranzels i Comerç (GATT) el 1994. Amb l'OMC s'amplia la capacitat d'imposar noves regles comercials sobre els béns i serveis, l'agricultura i la propietat intel·lectual. Un aspecte important de les negociacions de l'OMC és l'Acord General sobre Comerç de Serveis (AGCS). En defensa dels interessos de les seves grans corporacions del sector, la UE insisteix que l'ordre del dia de les negociacions comercials ha d'aconseguir que s'inclouï l'aigua en les actuals negociacions de l'AGCS, perquè sota les regles de l'OMC «aquest servei no podria retornar al sector públic, encara que l'empresa privada no compleixi les condicions del contracte». Si s'arriba a aquest acord, i tenint en compte que per formar part de l'OMC cal signar l'AGCS, les empreses públiques, que en aquest moment segueixen subministrant aigua potable i el manteniment de les xarxes de sanejament en molts països, serien il·legals.

El Consell Mundial de l'Aigua, l'Associació Mundial de l'Aigua i la Comissió Mundial de l'Aigua per al Segle XXI són tres institucions globals claus en l'aigua- recolzades i impulsades pel BM, l'FMI i l'ONU-encarregades de dissenyar l'agenda mundial privatitzadora de l'aigua i imposar les condicions necessàries als governs, condicionar els préstecs i modificacions legals, pressionar per aconseguir les concessions privades, crear una infraestructura i cultura de pagament de l'aigua i atorgar crèdits endeutant les institucions públiques encarregades

de fer els canvis i inversions necessàries. Aquestes institucions les componen les IFI's, les grans corporacions privades i els governs.

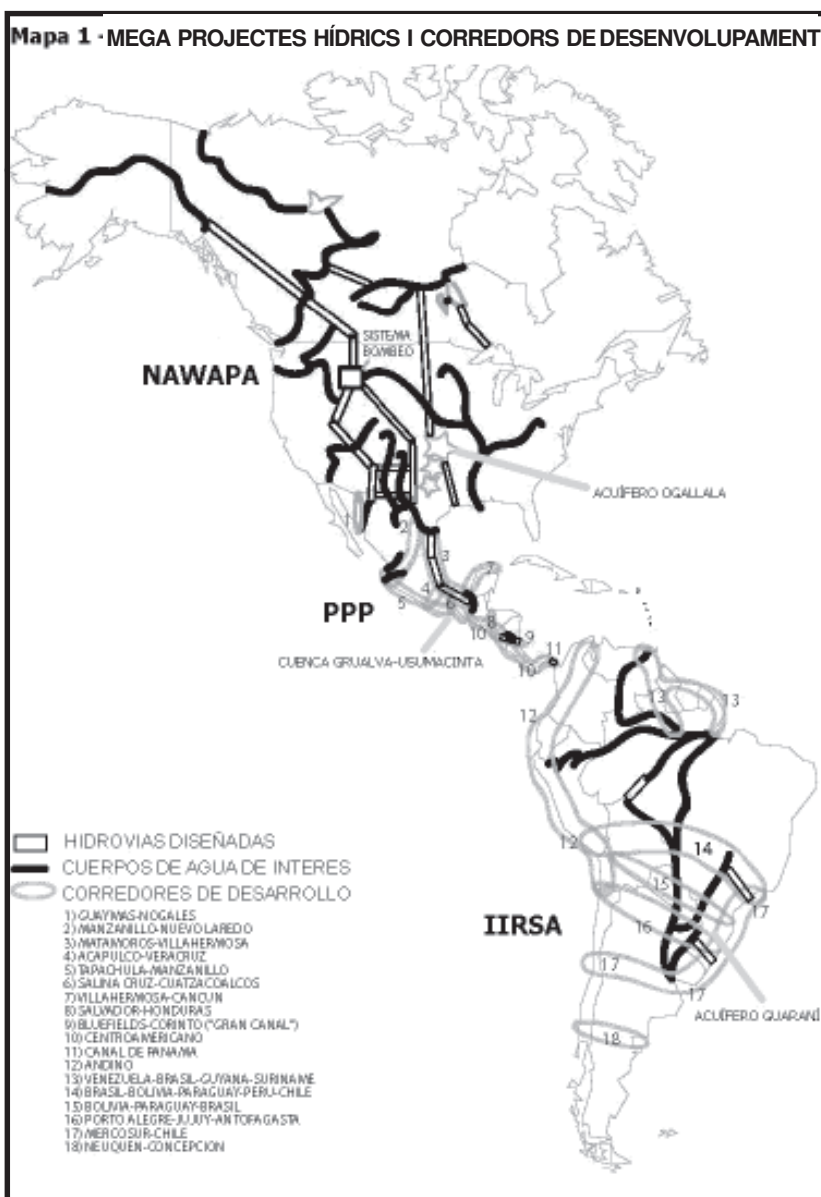
Des de 1997 se celebra cada tres anys el Fòrum Mundial de l'Aigua (FMA), en el qual es donen cita les principals CT del sector, els IFI's, els organismes multilaterals, representants dels governs i científics i especialistes. Entorn de cada FMA s'intensifica la campanya per part dels governs i les empreses sobre la necessitat de la inversió privada i el corresponent pagament que la població ha de fer per tenir accés a l'aigua.

En aquests moments el procés de privatització passa per assegurar-se el control de les fonts d'aigua potable. El primer pas és elaborar el mapa de les zones del planeta amb més abundància d'aigua i establir plans que en

permetin l'apropiació a mitjà i llarg termini.

Aquest procés està avançat a l'Amèrica del Sud, que disposa del 20% dels recursos hídrics mundials en les grans artèries fluvials de l'Amazones, Paran , Orinoco i Magdalena i en l'enorme massa subterrània que és l'aquífer Guaran . Els EUA, davant de la creixent escassetat hídrica i el constant augment de la demanda d'aigua ( s el país amb més consum per c pita del món) ha posat la mirada en l'aquífer Guaran  i a Alaska i l'oest del Canadà. En aquest sentit es poden destacar tres megaprojectes que es concreten en plans de construcció d'infraestructures capaces de traslladar enormes quantitats d'aigua:

-El NAWAPA (North American and Power Alliance) que pretén desviar vastos recursos d'aigua

d'Alaska i l'oest de Canadà.

-El Pla Puebla-Panamà (PPP)

-IIRSA (Iniciativa per a la Integració de la Infraestructura Regional d'Amèrica del Sud) que planteja tenir corredors industrials, hidrovies i carreteres que connectin els llocs més recòndits de tota Amèrica Llatina, inclosa la regió de l'Amazones.

Principals repercussions de la privatització del sector de l'aigua

La política actual de gestió de l'aigua per part de les institucions internacionals (BM, FMI, ONU, OMC...) és, primer, satisfer la demanda de la indústria i de les grans extensions de monocultius, perquè aquests són factors decisius en el «creixement econòmic» dels països i, en segon lloc, satisfer les necessitats d'aquella part de la població que pot pagar el rebut de l'aigua. Qui no pot aportar la seva quota als beneficis empresarials i no es comptabilitza en el PIB ni en les macroxifres econòmiques, no es té en compte. Però aquesta és la part de la població que pateix les conseqüències d'aquesta política.

Las grans empreses privades són les responsables de dur a la pràctica aquestes polítiques, que estan marcades pel creixement de la seva taxa de beneficis, és a dir, el màxim d'ingressos amb la mínima inversió.

Aquesta política deixa fora dels seus objectius satisfer les necessitats bàsiques d'una part molt important de la població i tenir en compte les greus repercussions mediambientals de les seves actuacions, com la contaminació de les aigües continentals i la sobreexplotació, cosa que duu a l'escassetat. Unes repercussions mediambientals que afecten directament la població que habita aquella zona.

El 90% de l'aigua potable i una part molt important de la producció d'energia es destinen a la indústria i les grans extensions de monocultius. Les grans indústries del sector metal·lúrgic, de components electrònics i del tèxtil –que necessiten grans quantitats d'aigua- s'han desplaçat a zones d'Àsia i l'Amèrica Llatina. Per poder-les abastir ha calgut construir un nombre important de preses i altres infraestructures. Les grans companyies hidroelèctriques i de la

construcció competeixen per aconseguir la concessió per construir-les i fer-ne el manteniment, concessions que en moltes ocasions estan vinculades a l'obtenció de crèdits per part de les institucions com el BM i l'FMI. Els governs d'aquests països es troben en una situació de dependència dels grans Estats imperialistes. La condició per instal·lar les seves indústries és que es construïxin les infraestructures necessàries per poder donar uns serveis, per això es veu obligat a finançar-les amb diners públics (directament o amb la devolució del deute extern), cosa que no els permet destinar aquests fons a cobrir necessitats bàsiques de la població.

En general es fa creure a la població que la construcció de noves preses, transvasaments i centrals elèctriques serà un benefici per a tothom. Aquests plans donen la sensació a la població que l'aigua és inesgotable i que l'únic problema és dur-la d'un lloc a un altre i no pas controlar-ne el consum.

A l'Estat espanyol hem viscut el projecte del Transvasament de l'Ebre a la costa de llevant per incrementar una agricultura de regadiu i el negoci immobiliari i turístic. Els estudis demostraven que el cabal del riu era insuficient, no obstant això els interessos de les grans empreses constructores i les hidroelèctriques pressionaven el govern per portar a terme el projecte, encara que en poques ocasions hagués dut aigua, el negoci era construir-lo.

Algunes de les principals repercussions són:

- **El desplaçament de la població que habitava la zona que queda inundada.** Aquestes terres són moltes vegades les millors per dedicar a l'agricultura de subsistència de la zona i, per això, perdre-les suposa que s'incrementi encara més el desplaçament de població. Es calcula en uns 60 milions de persones les desplaçades directament per la construcció de preses

- **La disminució dels cabals d'aigua per sota dels cabals ecològics.** La construcció desmesurada de preses, amb la finalitat d'aprofitar al màxim els cabals per obtenir energia o emmagatzemar i desviar les aigües provoquen la disminució dels cabals per sota dels mínims ecològics. El nombre de grans preses ha crescut de 5.000 en el 1950 a 38.000 actualment. El Nil, el Ganges, el Iàngsé, el Danubi o el Colorado, per posar alguns exemples, han estat retinguts i transvasats tantes vegades al llarg del seu recorregut que l'aigua potable no arriba mai a la destinació final. Això du greus problemes en el subministrament d'aigua a la població que viu a prop dels rius que han perdut la seva principal font d'aigua potable i posa en perill la subsistència dels ecosistemes naturals imprescindibles per mantenir els cicles naturals, entre ells el de l'aigua.

- **La contaminació de les aigües continentals.** La falta de normatives que obliguin a depurar les aigües residuals de les indústries

i l'ús de pesticides i adobs químics contaminen les fonts d'aigua (els rius i els aqüífers). A la manca d'aigua s'hi suma la contaminació, que fa augmentar encara més la població que no pot accedir a aigua potable. En les zones de les «maquils» a la frontera entre Mèxic i els Estats Units, la contaminació industrial és tan perniciosa i l'aigua neta tan escassa, que els infants beuen Coca-cola o Pepsi en lloc d'aigua.

- **Falta de subministrament d'aigua potable i de xarxes de sanejament a les grans ciutats.** En les últimes dècades i com a conseqüència de la «revolució verda» s'ha produït un important flux migratori del camp a les ciutats. Des de 1986 el BM va llançar els seus programes de gestió urbana, que el 1991 van prendre cos en un posicionament polític que va orientar una política local d'austeritat en les despeses públiques. A més, per poder afrontar la nova situació, que requeria més infraestructures, es feia necessària la concessió de préstecs per part de les grans entitats internacionals, que obligaven a privatitzar en forma de concessions dels serveis de subministrament d'aigua i xarxes de sanejament. La realitat és que s'ha produït en aquestes ciutats una veritable línia de separació entre els que viuen en el centre de les ciutats i poden gaudir dels «serveis públics» d'aigua i sanejament i els que viuen als afores en les barraques i als quals mai no arriba cap inversió.

- **La pèrdua de control de les fonts d'aigua potable.** Les grans companyies també estan comprant els rius, les deus i els drets en moltes zones per transvasar les seves aigües a les zones amb més demanda. Això impedeix que la població autòctona pugui accedir a aquestes fonts d'aigua i passa a dependre d'aquestes companyies per al seu subministrament.

La resposta a la privatització de l'aigua

Un dels punts més conflictius en la batalla per l'aigua és Llatinoamèrica. La primera gran guerra de l'aigua del segle XXI va esclatar a Bolívia quan el BM va exigir, per renovar un préstec de 25 milions de dòlars, la condició que es privatitzessin els serveis d'aigua del país. El servei municipal d'aigua de Cochabamba es va vendre a

Bechtel, una poderosa empresa dels Estats Units, que va augmentar el preu de l'aigua i el costos de subministrament. Els habitants van prendre els carrers i la protesta va acabar en una vaga general que va paritzar l'economia de la ciutat. Encara que la multinacional va fer les maletes, va tornar amb un plet de 25 milions de dòlars contra el govern bolivià.

En altres zones de Llatinoamèrica com l'Argentina, Xile, Perú, Uruguai, Guatemala o Mèxic, s'estan lliurant altres batalles per l'aigua contra les grans companyies, pels preus abusius de l'aigua, la falta de xarxes de sanejament i per impedir que es facin amb el control de les reserves d'aigua.

A l'Estat espanyol vam viure la lluita contra el transvasament del riu Ebre a la costa de Llevant, un projecte que finalment es va desestimar.

Les batalles contra els plans de privatització de l'aigua han estat puntuals i en contra de projectes concrets. En primer lloc és necessari unificar aquestes lluites, perquè totes tenen el mateix enemic, les grans Corporacions Privades. Però aquestes Corporacions poden operar com ho fan gràcies a l'existència d'organitzacions internacionals com el BM, el FMI o l'OMC, juntament amb tots els bancs per al desenvolupament que en faciliten la implantació i extensió. Són els Estats imperialistes els que marquen les polítiques d'aquestes organitzacions en defensa dels interessos del seu capital.

La lluita contra la privatització de l'aigua és una lluita de tots i totes i, principalment, ha de ser una lluita dels i les treballadores dels països imperialistes, perquè és la política dels seus governs la que ha obert les portes a la privatització de tots els serveis, inclosa l'aigua.

Només la fi del sistema capitalista pot assegurar una distribució diferent de la riquesa i la superació

de la situació de pobresa i misèria que hi ha actualment.

Mentrestant, la nostra lluita ha de ser:

- **Exigir als nostres governs un canvi en les polítiques d'ajuda al desenvolupament. En aquest moment no és una ajuda al desenvolupament sinó el finançament de les grans companyies amb els diners de tothom, ja que les ajudes surten dels nostres impostos i van a parar a les butxaques d'aquestes companyies i no a la població i als i les treballadores dels països teòricament destinataris.**

- **Exigir la derogació de l'Acord General sobre Comerç de Serveis (AGCS) que obliga a privatitzar tots els serveis als països que formen part de l'OMC. Les lluites contra l'OMC en les seves últimes reunions han retardat l'aplicació d'alguns d'aquests acords, però no n'han aconseguit la derogació.**

- **Exigir la renacionalització de les empreses de serveis públics com les de subministrament d'aigua i de les xarxes de sanejament.**

Com demostren les diverses lluites que hi ha hagut fins ara, només la mobilització de tots i totes pot frenar el procés de privatització i mantenir els serveis públics.

Anna Morelló

Veneçuela

Judici i càstig als responsables del brutal assassinat de Richard Gallardo, Luis Hernández i Carlos Requena, dirigents obrers de Veneçuela!

Richard Gallardo, Luis Hernández i Carlos Requena, dirigents de la Unió Nacional de Treballadors (UNT) de l'Estat d'Aragua, a Veneçuela, i militants de la Unitat Socialista d'Esquerra (USI), han estat assassinats.

Els fets van passar la nit del dijous 27 de novembre del 2008, quan els companys es trobaven a La Encrucijada, Cagua, una zona industrial i de població obrera i popular de l'estat d'Aragua. Les primeres informacions indiquen que van ser tirotejats des d'un vehicle. Durant el dia, els companys van estar donant suport activament als 400 treballadors/es de la multinacional de productes lactis Alpina, de propietat colombiana, que es trobaven en conflicte.

Els obrers d'Alpina havien pres la planta per incompliment del contracte i davant una amenaça de tancament de la patronal. El migdia del dijous 27 la policia va entrar, reprimint salvatgement i desallotjant els obrers. Més tard, amb la solidaritat de la UNT encapçalada pels companys, els treballadors van recuperar la planta. Van quedar 4 obrers ferits per la repressió.

Hores després Luis Hernández, dirigent de la UNT i de la Pepsi-Cola, i Richard Gallardo, president de la UNT a l'estat d'Aragua, van exigir públicament, en un comunicat de premsa, que les autoritats locals i el nou governador electe pel PSUV (el partit del president Chávez) a Aragua, Rafael Isea, es pronunciessin sobre aquest gravíssim fet, que «indica la prepotència i la tirania d'uns patrons que violen els drets dels treballadors, amenacen amb tancar la planta i malgrat això reben el suport dels

uniformats a la regió». En el comunicat de premsa s'anunciava que la central sindical es declarava en alerta per impedir que la multinacional tanqués la planta. Declaraven que si això ocorria: «exigirem al govern la seva expropiació i la posarem a produir sota control dels treballadors». A la nit eren brutalment assassinats, al costat de Carlos Requena, també dirigent de la UNT.

Luis Hernández i Richard Gallardo havien participat com a candidats a les eleccions del 23 de novembre pel partit Unitat Socialista d'Esquerra (USI) per a l'Ajuntament del municipi de Zamora i l'Assemblea de Diputats d'Aragua, respectivament.

Rebutgem aquest crim a dirigents obrers, classistes i socialistes que sempre han estat al capdavant de les lluites obreres i populars del seu país però que també eren solidaris amb totes les lluites dels i les treballadores del món contra l'imperialisme i l'explotació capitalista.

Fem una crida a rebutjar aquest crim, amb pronunciaments, amb marxes a les ambaixades o consolats de Veneçuela, amb accions unitàries arreu del món, exigint al govern de la República Bolivariana de Veneçuela, presidit per Hugo Chávez, i al govern regional d'Aragua, que s'obri immediatament una investigació per trobar els assassins materials i intel·lectuals d'aquest horrorós crim i que els castigui de forma immediata. Fem una crida

a pronunciar-se a personalitats, organitzacions sindicals, polítiques, estudiantils, de drets humans, perquè aquest crim no quedi impune i per evitar nous crims atroços contra treballadors/es.

Comitè Executiu Internacional de la UIT-CI (Unitat Internacional de Treballadors-Quarta Internacional) REVOLUTION –organització juvenil independent- Permanent Revolution Revolutionär Sozialistische Organisation (RSO)

28 de novembre de 2008.

Enviar pronunciamentos a

* CCURA (Corrent Classista Unitària Revolucionària i Autònoma de la UNT):

treballadors2008@yahoo.com

* Unitat Socialista d'Esquerra (USI):

usi_venezuela@yahoo.com

amb còpies a:

secre@uit-ci.org, i

luchaint@telefonica.net

Turquía. Als 30 anys del partit i als 70 de la Quarta Internacional

Amb el *Front Obrer* en el seu acte!

El 4 de gener, l'organització trotskista revolucionària turca *Front Obrer* va celebrar els 30 i 70 anys de les fundacions del seu grup i de la 4a Internacional, respectivament, en un acte en què van participar més de 100 militants. La trobada, que va rebre salutacions de diverses organitzacions i militants palestines, kurdes, argentines, franceses i va comptar amb la presència de LI de l'Estat espanyol, reflectia el molt positiu salt qualitatiu en la construcció del partit revolucionari a Turquia, i també en la reconstrucció de la 4a Internacional a la zona.

En l'acte diversos dirigents històrics i actuals del grup van explicar el trajecte de l'organització començant per la seva ruptura el 1970 del corrent Pablo-Mandelista del Secretariat Unificat, i la seva integració en el corrent internacional liderat per Nahuel Moreno. Després de la dictadura militar dels anys 1980-1984, que va ser un cop molt dur per tota l'esquerra radical

turca, el *Front Obrer* va reprendre la seva reconstrucció i va fer una llarga batalla contra tot tipus de reformisme i revisionisme del neostalinisme i el social liberalisme que va començar a regnar amb la caiguda del mur de Berlín a l'esquerra nacional i internacional. A nivell internacional, va fer seves les tesis de la fundació de la Lliga Internacional dels Treballadors (LIT-QI), i ha estat la secció oficial d'aquesta organització entre 1995 i 2001. En els darrers 4 anys s'ha unificat amb dos altres grups trotskistes que l'han ajudat a integrar-se en el moviment obrer i estudiantil, i ha participat en diverses eleccions municipals i generals per difondre el seu programa i consolidar-se a les zones obreres.

En la trobada també es van discutir les

conseqüències de la crisi capitalista mundial, i les tasques immediates a nivell nacional i internacional per lluitar contra l'atur i els tancaments, i les possibilitats de dirigir i coordinar les lluites que comencen a estendre's en diversos sectors de la indústria. Els i les militants van destacar la importància de la utilització com a eina de propaganda, agitació i organització en el moviment de masses del diari, que *FO* llança en un nou format i contingut a partir de gener 2009.

La trobada va homenatjar els i les fundadores de la 4a Internacional, els i les que han caigut del moviment trotskista revolucionari, va saludar la lluita palestina contra el sionisme, i va subratllar la seva determinació a donar suport la lluita del poble kurd pel seu dret a l'autodeterminació.

En la pròxima edició del nostre diari farem un balanç d'aquest acte.

Muhitin Karkin

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100-3459-38-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.**

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional.

LI